

БІЛЯТОВІЦІ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 6 (42) Рік IV

червень 1994 р.

Двох єпископів з Польщі в Україну

4 травня цього року греко-католицька спільнота в Польщі збагатилася двома єпископами. Рішенням Синоду Греко-католицьких Владик Римська Апостольська Столиця піднесла до гідності єпископів-Помічників двох наших священиків: о. Юліана Гбура і о. Василя Медвіта ЧСВВ. Нагомість отець В. Медвіт протоігуменом василіянського монастиря у Варшаві. Хротонія обох владик відбудеться у Львові, в храмі св. Юра 7 і 12 липня. Оба єпископи працевзялиму на території Львівської єпархії. Поки що не відомо, за який відтинок душпастирської праці відповідатимуть.

О. Юліан Гбур народився 14 листопада 1942 р. в селі Брижава Бірчанського деканату Перемиської єпархії.

В 1947 р. разом з батьками був перевезений на Ольштинщину (село Позеже, повіт Моронг). Після закінчення школу закінчив у Ботухувалі.

Середню освіту здобув о. Гбур у Місійній семінарії в Нісі. Філософію і богословію студіював у Семінарії Отців Вербістів в Пененжні. Рукоположений у свяcenство 21 червня 1970 р. архиєпископом, місіонарем Замбії, Аламом Козловецьким.

В 1964-1965 рр. отець, що тоді студент богословії, силово тодішнього законодавства, покинувши, був до військової служби (як один з двох греко-католицьких священиків в післявоєнний Польщі).

Після закінчення богословії о. Гбураскеровано як сотрудник парохії в Кракові (1970 - 1973).

Від 10 липня 1973 р. отець починає працю як парох Гурва-Главецького та Острого Барла. Па-

рохом відступає до 1983 р. через рік додатково обіймає парохію в Пененжні,

виконуючи функцію пароха до 1993 р. В цих роках вінніє також нові парохії в Бартоніциях, Браневі, Лелькові.

В 1982-1991 рр. о. Гбур виконує обов'язки декана Ольштинчини.

Декретом Примаса Польщі від 11 червня 1983 р. о. Гбур назначено віконтором релігії для греко-католиків на терен штату Польщі та консуль-

тантом Примаса до справ управління Греко-католицькою Церквою.

Від січня 1991 р. о. Юліан, з групою однодумців, засновує в Ігурові видавництво і редакцію «Благовіст».

26 квітня 1991 р. Владика Мартиняк назначає отця Генеральним вікарієм Перемиської єпархії.

5 травня 1992 р. о. Гбур є іменованій Мит-

рополієм Протоігуменем Перемиської єпархії.

Останнім днем, яке завершило працю отця

Гбура як душпастиря Ольштинської і Ельблонж-

чини, було посвячення наріжного каменя під будову церкви в Лелькові.

Церква - спасаюча дійсність?

«Нехай Дух Святий зайде на Тебе і залишиться з Тобою по віки»

«До храму святого ведуть нас дороги
Нам Божі дзвони гудуть.
До нашого Бога, єдиного Бога,
Народи, як вода пливуть».

Львівської Архиєпархії складаємо найкращі вітання.
Хай Господь Бог благословить
Вам, Отче Владико
на шляху служби Церкви
i Народові.

Редакція «Благовіста»

«До храму святого ведуть нас дороги
Нам Божі дзвони гудуть.
До нашого Бога, єдиного Бога,
Народи, як вода пливуть».

Львівської Архиєпархії складаємо найкращі вітання.
Хай Господь Бог благословить
Вам, Отче Владико
на шляху служби Церкви
i Народові.

Новий Парламент розпочав роботу

«Молодість і покликання Романа Шептицького»

Також, новообрана Верховна Рада, зібралася перший український парламент (попередній обірався ще в союзних часах) наперед скласти голі. Прогнози були всікі, але перші дні показали, що депутати багато чого навчилися в своїх попередників.

Найперше спілка зачала, що ініціатива група,

зібравши перед засіданнями, узгоднила чимало ор-

ганізаційних питань і делегати вели себе коректно і ввічливо (а які бої були чотири роки тому).

Засідання проводили почергово члени тимчасової

Президії, донедавна відсутні суперники - комуніст

Самоненко, соцдеп Морозов, колишній прем'єр Ма-

сол, центррист Дурдинець і голова РУХ-У - В. Черновів.

(Закінчення на 7 сторінці)

СЛОВО про сучасне опрацювання «Молодість і покликання Романа Шептицького»

На початку треба висловити ширу відчіність і подяку п. Богдану Закшевському, професорові Вроцлавського університету за те, що вирішив зробити матеріали і надрукувати польською мовою визначний відрізок біографії Романа Шептицького, колишнього греко-католицького Галицького митрополита. Це дуже цікава і цінна робота, яка у свої формі і змісті може «притягнути око» також не одного польського читача. Тим паче, що особа Митрополита Андрея ще і сьогодні для багатьох поляків становить особливу загадковість, неясність, а для ленів навіть глибоку контроверсійність.

Крім того думако, що автор книжки «Молодість і по-

клкання Романа Шептицького», керуючись власного

інтуїцією введення на польський ринок опрацювання,

спосіб мислення і практи.

(Закінчення на 4 сторінці)

НА НАШ ПОГЛЯД

Перехресні освітні стежки

Недовго закінчується навчальний рік і діти, молодь та студенти почнуть вакації. Пізніше знову буде відверсень, а разом з ним нові освітні проблеми.

Найскладнішою з них є питання, як у даному році

виглядатиме наше шкільництво.

Радімо, а одночасно і пишасмося тим, що

збільшується кількість українських шкіл, що на-

вчається в них шораз-то більше дітей, а одночасно

якось забуваємо більше пригнітися цим же дітям.

Лут собака зарига. У великих містах діти, а також

молодь середніх шкіл - польськомовні. Це може

бути б менш важливим, бо мови можна завжди навчи-

ти, грає, що вони приймають також польський

спосіб мислення і практи.

(Закінчення на 8 сторінці)

Богословська академія у Львові

В цьому році у Львові відроджується Богословська академія, яка розпочне свою п'ятирічну програму у вірсні. Академія створена для підвищення рівня філософської і богословської освіти. Одночасно студенти вивчатимуть англійську, греку і латинську мови. Кандидати до Богословської академії повинні мати закінчену середню освіту з грунтовного підготовкового гуманітарного дисциплін. Крім письмового іспиту, відбувається співбеседа кожного конкурсanta з комісією (Львів - 10.05.94)

Християнська бібліотека

3 травня 1994 р. у Львові відбулося відкриття молодженої християнської бібліотеки. Освятив у цей Пасхальний час відведене під бібліотеку невелике приміщення Високопреосвящений Митрополит УГКЦ Григорій Іларіон. Цікаво зауважити, що першим читають Христову. Цікаво зауважити, що першим читають бібліотеки став Архієпископ Володимир Стернок. (Львів - 5.05.94)

Шевченко – атеїст?

Шевченко і релігія... Чи справді Шевченко був атеїстом, як про це свідчить офіційне радянське літературознавство? Чи все ж відомий український поет був віруючою людиною? Про це можна довдатися, ознайомившися з літературним дослідженням Юлії Арикіової «Од Бога і голос той...», яке надруковано в 3-4 номері щомісячного науково-популярного релігієзнавчого журналу «Людина і світ». Автор дас грунтovий аналіз творчості спадщини Кобзаря з позиції християнського віровчення. (Київ - 12.05.94)

«Біле братство»

Як повідомляла газета «Комсомольська правда» спільство відносно керівників «Білого братства», яке тривало понад два роки, завершено. Юрію Кривоногому (він же - Юоан Свам) висунути звинувачення з чотирьох статей Карного кодексу України - організація масових безпорядків, навмисне нанесення тяжких тілесних ушкоджень, захоплення державних та приватних викорання релігійних обрядів. Марія Іванівна Кривоногова (вона ж - Деві Марія Христос) звинувачується за тими ж статтями, крім статті про організацію масових безпорядків. Отже головному «братьству» та «хестр» «Білого братства» сягти до 12 років ув'язнення.

Організатори за гратами, однак проблеми залишаються. Виходить книги Деві Марії Христос, що щорічно з'являються листівки, чимало юнаків та дівчат, які були повернені батькам, знova шли з дому. Нині основу секти становлять більше 100 чоловік. Через них, як з'ясувало спільство, проходять сотні тисяч доларів. Звідки? Члени секти продають контовності, квартири, машини. Про інші джерела фінансування поки що не відомо. (Київ - 16.05.94)

Мала грекокатолицька семінарія

Вже два роки при Дрогобицькій церкви Святої Трійці працює Мала грекокатолицька семінарія, яка була створена на зразок Малої семінарії в Римі. Нашатром її застування стала Дрогобицький лекан - отець Мирон Бендик. Сьогодні Мала семінарія нараховує близько 50-ти чоловік.

Нові видання у «Свічаді»

У львівському видавництві «Свічадо» вийшла з другої книжка Фоми Кемпіського «Наслідування Христова». Це 4-те редактоване видання твору, яке розраховане на широке коло читачів.

Незабаром видається запропонує своїм читачам «Матеріали конференції пам'яті Патріарха Йосифа, яка відбулася два роки тому і була приурочена перенесенню глиних останків блаженної пам'яті Патріарха Йосифа Сліпого в Україну.

Крім цього у видавництві готується до друку праця опія Ігоря Гарасима ЧСВВ «Берестейське церковне з'єднання». (Львів - 27.04.94)

«Ісус, Син Бога живого»

Так називається нова вистава Львівського театру ім. М. Заньковецької, прем'єра якої відбулася 3 травня.

В основі постановки - співна версія Євангелій від Матвія, Марка, Луки та Івана. Розробив і написав її львівський драматург Василь Босович. Постановник вистави - народний артист України Федір Стригун. (Львів - 09.05.94)

Церква - спасаюча дійсність?

(Закінчення з 1 сторінки)

Наведений приклад є в певній мірі образом оживляючої таємниці Церкви. Саме Богом Отцем посланий Син заклав такий свого роду трубопровід (для возлюбленого ним людського роду) з кришталевого живого водого з джерела, яке николи не висихає. «Той же, хто нап'ється води, якої дам йому я, - не матиме спраги. Вода, що дам йому я, стане в ньому джерелом такої води, яка струмуює в життя вічне» (Йоан 4,14).

Правда, жива Вода Христова була зміщана із забрудненою водою світу, але внесена нею життєздійність вистачає, щоб життя могло дали існувати, розвиватися, а навіть крашати.

Хто працне великих вартостей, які спливуть з джерела чистої води, буде відчувати поразу до життя. Коли досягне до чистої води, николи не буде хотіти повернутися до брудної. Дорога до загнення темниць, що спасає Церкву важка та довга, але хто її шукає - знаходить.

Можна поставити запитання: які були дії Ісуса Христа, що засвідчують про підключення джерела ласки до історії Світу?

Передусім організує Він групу 12 апостолів на чолі з Петром. Їх чинить старожами джерела чистої води, складаючи в їх руки відповідальність за Святе Таїнні та голошення Євангелія (Доброї новини). В Пресвятій Євхаристії дає можливість зустрічі з Пресвятою Трійцею. Через Хрестення показує можливість переходу з брудної води світу до чистої води ласки. Створює також можливість

дуже важливого для нас, дозрілих людей, очищення своєї совісти в Таїні Словіді (Покаяння). Приготував теж Христос певного роду алтекчу для хворих у формі Єліойпомазання, що неодин раз поставило на ноги хворих з важкої недуги. Дав гарантію єдності та вірності в подружжі. В руки апостолів відав право начання і виховування, наслідниками яких є нині епископи і священики.

В такий спосіб Христос зорганізував спасаючу спільноту на землі, в якій людина, шукуючи релігійних вартостей, знаходить їх.

«Ми хочемо, щоб діти навчались молитви, щоб чули вони Божий дзвін. Ми просимо Бога, ми просимо Бога, бо щастя, Любое то є Він».

о. Мирон Михайлішин

«Ми хочемо, щоб діти навчались молитви, щоб чули вони Божий дзвін. Ми просимо Бога, ми просимо Бога, бо щастя, Любое то є Він».

о. Мирон

Душпастирство на Гожківщині

19 травня мала в нас місце неповсякденна полія: в М'єндзижечу, в канцелярії нотарія, паперів римокатолицької парохії о. Г. Туліглович відповідним актом передав грекокатолицькій місцевій спільноті невеликий костел св. Станіслава. Цей храм був відлавна вижаний на позитивний відповіді будівельників, однак після вірніми, однак після відтелер можна сказати, що він надійно маємо ще одну перекову більше на «Ziemiech Odyskopalnych».

Святина перейшла на нашу власність завдяки позитивній відповіді будівельника, якого

Переміський владика Іван Мартиняк. Одночасно слова подяки за добру волю і працю належаться римокатолицькому пароху о. Г. Пульгловичові та о. Ю. Хойникovi з Зеленої Гори.

Першими грекокатолицькими осередками

Будкевич. Від 1984 р. священичими послуями займається о. Е. Пілка та о. Й. Ульський. Після них парохію обіняв о. П. Габорчак.

На сьогодні ще бракує наприємного

населення на описаній території. Однак, беручи до уваги події останніх років, отриманий

храм в М'єндзижечу, та інше, можна сподіватися духовного та національного відродження.

о. П. Габорчак

Святиня, яку видно здалека

В неділю, 15 травня Гурово-Ілавецьке попрашалося з довголітнім парохом. Отця Синкела Юліана Гбура рішенням Синоду Єпископів Української Грекокатолицької Церкви піднесено до гідності Єпископа-Помічника Львівської Архиєпархії. З цим моментом о. Гбур перестав бути душпастирем гурово-ілавецької української католицької спільноти.

За цюю законічною по суті інформацією, поданою мас-медіам, скривається неймовірно глибокий зміст, замкнутий дужками двадцятьох одинців, а одиночним представником української меншості вважалося УСКТ (Українське суспільно-культурне товариство).

Праця о. Гбура почалася в складний час початку сімдесятих років, коли про грекокатоликів у Польщі не говорилося ще офіційно, ні неофіційно, а одиноким представником української меншості вважалося УСКТ (Українське суспільно-культурне товариство).

Наша спільнота в Гурові на той час була не конче ради баченням гостем в місцевому римокатолицькому храмі, а наша попередній парох якось не міг освоїтися з думкою, що можна бути подарем «на своєму», а не лише скромним піднаймачем. Громада тривала в стані «тимчасовості», і здавалося, так вже залишилась назавжди. Досконало пам'ятаю себе з тих років, коли як один з прислуговуючих при жертвовнику, стою під дверима польської пілбанії та натискаю кнопку дзвінка очікуючи, аж хтось нарепті змилосердиться і прінесе ключі від костелу. Часто під воротами стояла вже тоді чимала громадка народу прибувшого зі різних закамарків нашого надібраничного воєводства. Ніколи не траплялося, щоб ключі були подані зразу – завжди належало «своє» відчекати. З якихось неясних причин не можна було мати дуплікату цих недасних ключів на власність.

Початок

Поява о. Гбура в Гурові-Ілавецькому не була випадкова, але пов'язувалася з подією, яку сьогодні можна назвати громадським непослуход. Конфлікт, що виник поміж душпастирем а громадою, закінчився призначенням пароха в містечку молодого священика з Кракова.

Зраз на самому початку душпастирської праці повинна була проблема помешкання. Як священикові окремого дому і довелося йому на довгі роки замешкати як квартирант. Скоро після місяців перебування передова молодь існувала вже від кількох років (від 1968 р.) українських класів при місцевій гімназії. Помимо навантаження працею отець завжди знаходив трохи часу для тих, що

йшли до нього зі пирам словом і відкритим серцем. Саме в тому домі могли ми почути значно ширше ніж в школі про історію нашого народу, в історії церкви, про літературу, послухати пісень, яких людини за цей час може багато змінилися, можуть пройти під епохи, що так само приносять радощі як і горе.

Парох Гурова-Ілавецького

був одночасно парохом Острого-Барда, малого прикордонного села, в якому після війни поселено майже одиниць українців. Церква в селі, серед новічна готична споруда, знаходилася в жалюгідному технічному стані. Протикаюча покрівля та потемнілі стіни храму спонукали о. Гбура до головного ремонту. Після його закінчення святиня набрала всередині скінного, українського вигляду. Перед жертвовником появився іконостас (шоправда пензля не «слави», але все-таки), виситі руничники, хоругви, теграпод. Будівельні праці велися під наглядом та з безпосередньою участю священика.

Звичайно, крім будівельних робіт, отець займається буденними справами, в першу чергу з немаємою зусиллям відбудовуючи майже неіснуючу мережу катехизії дітей і молоді. Зокрема важні були уроки релігії, ведені для літнійської молоді. Пригадаймо – сімдесят років це час комуністичної доктрини, згідно з якою молодь належить виховувати у соціалістичному дусі та насичувати таким же змістом. В школах парох ювільний лекторію якої стають уроки «виховання у солідарічній родині» та «пропедевтика науки про суспільство». Предметів цих навчають учні – члени комуністичної партії. Виявило це дозволило, легко можна зрозуміти, чим були для тодішньої молоді лекції катехизії, ведені в мурах польського костелу.

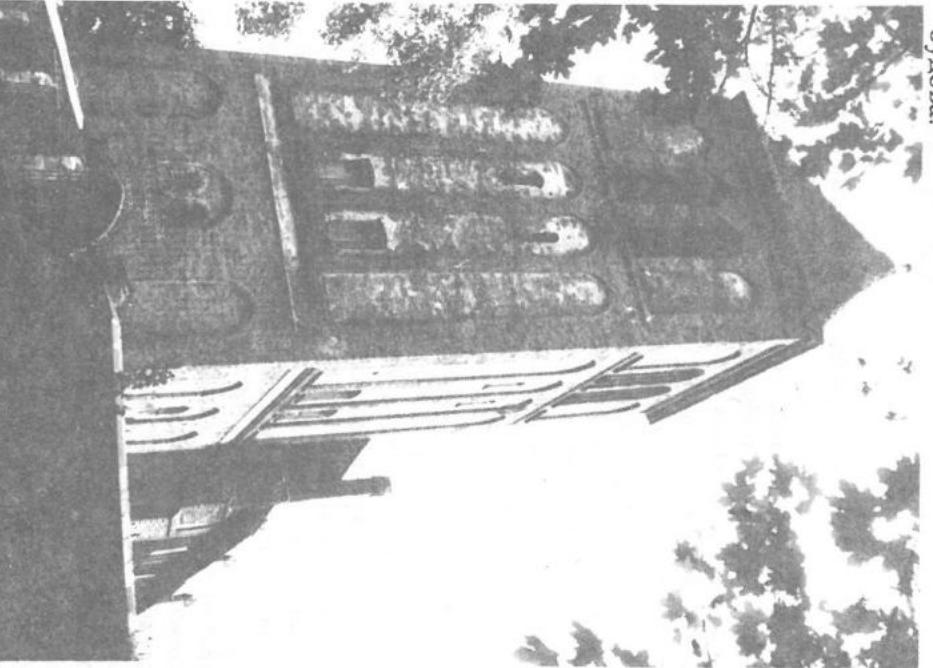
Проблема мати свою власну церкву не дає спокою никому. Шоправда є в Гурові другий, спустошений, обікрадений, з повибінаними вікнами і дрівним дахом понімельський храм, але його не можна мати грекокатоликам. На перевізниці стає згадана вище доктрина, яку боїться порушити місцева влада. Зрештою сам вигляд святині не може настроювати оптимізмом і піявляється голоси, що може країле будувати від уваги, легко можна зрозуміти, чим були для тодішньої молоді лекції катехизії, ведені в мурах польського костелу.

Замінний 1981 рік

На хвилі політичної відлиги, яку переживає Польща вже від року, відживають думки про власний храм. Відважне, як на цей час, рішення про продаж грекокатоликам знищеної, понімельської святині підймає тодішній начальник міста. В цей спосіб громада стає власником вимиряної церкви. Вже никому не заважає поганій технічний стан і більшість парафіян активно вклучається, під проводом о. Гбура, в ремонт. Праця не переривається введення в країні (13 грудня 1981 р.) воєнного стану, навпаки, з огляду на припинення занять у вищих школах, при ремонті постійно починають працювати студенти. Скоро з будинку зникає сміття та всякий непотріб, в вікнах появляються нові рами, а в них шиби.

Праця гуртує. Це не простенький лозунг, а істина. Зєднавшися при ремонті вірні (до громади повертає дехто з тих, про кого думалося, що назавжди пропали) у відносно короткому часі доводять до того, що починають відрівняти перші богослужіння. З мурув римокатолицького костела відходимо без найменшого жалю.

Згідно з проектом Богдана Боберського стіни святині повертають до першого стану (готична цегла без штукатурки), а на презбітерії появляється риштування на іконостас. Виготовлення іконостасу доручас о. Гбур професорові Юрію Новосільському. Поява іконостаса означає закінчення головних праць при відбудові та обладнанні храму в Гурові-Ілавецькому. Нововідбудована церква видно з кожної з вітрин доріг до міста.

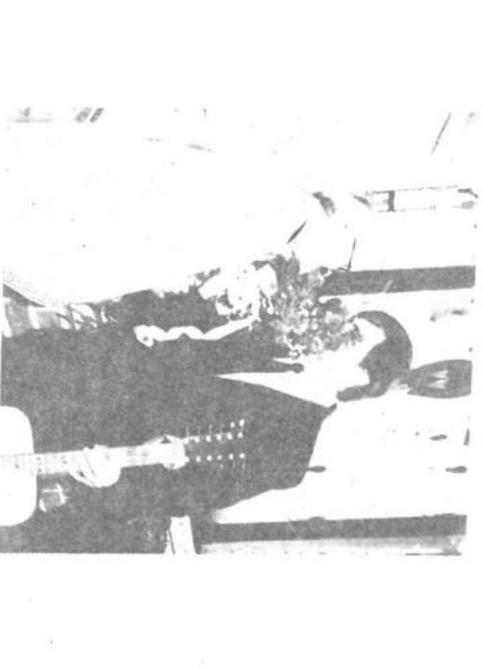

Інформацію про піднесення отця Гбура до гідності єпископа спільнота прийняла з мішаними почуттями. З одного боку всем було очевидним, що на відповідному місці знайдеться відповідна особа, з другого натомість важко приняти до відома, що з парохії відіде священик, духовний провідник який, здається, не повинен вже звісій відходити, бо став членом кожної нашої сім'ї і майбутнє без нього неуявиме.

Попрошастися зі своїм парохом прибули вірні з кожної парохії, де він працював. Було багато квітів, теплих слів поляки, бажання всесили на шляху єпископської праці.

«Тяжко нам розстівамися, бо здається, що з єдналися Ви з Гуровом і стали позитивним та тривким символом цього храму і парохії...» – прозвучали прощальні слова.

Епілог

Б. Тхір

В перші половині вісімдесятих років о. Гбур починає працю на парохії в Пененжні (будучи одночасно парохом Гурова). Місцева церква та сьогодні є нове обладнання святині та її розбудова.

З глибини небуття

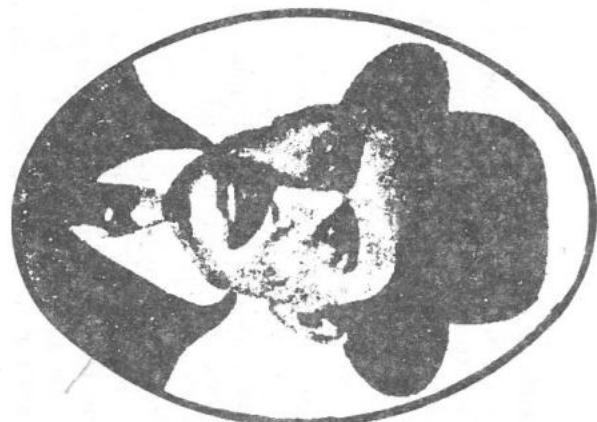
Михайло Івченко

Івченко Михайло народився в селі Никонівка Прямульського повіту (нині Срібнянський район Чернігівської області) в сім'ї селянина. Про свій родовід письменник згодом написав так у своїх слогадах: «Батьки мої походять із козаків, із тих недобитків давньої гетьманщини, що по всіх змаганнях тихо посіли собі сотнями по землі хліборобствувати». І, немов відуючи грядущі звинувачення, відповість своїм заподивим опонентам: «Деякі спритні критики з чого-то дрібного факту хотіли б зразу залучити мене до «уркулів. Але мені доведеться їх прикро розчарувати. В батька мого було 9 десятирічні землі на 9 дуни родини. Отже, як не мудрий, а дай звичайністюного середняка не дистанцію!»

Івченко закінчив першокласницьку, потім учительську школу. За розповідження нелегальної літератури потрапив під нагляд поліції. 1907 р. вийав на Кавказ. У Ставрополі-Кавказькому працював уредником газети «Кубанський край» (1910). Згодом перехав на Україну, екстерном закінчив Москівську землеробську школу, після чого поступив на службу в Полтавське земство.

Учасник світової війни. На початку 20-тих років редагував сільськогосподарські журнали в Харкові та Києві. Вхідив до літературних об'єднань «Музагет», «Астис», був помітним учасником літературних дискусій. Та після 1925 р. видійшов від активного громадського життя і зосередився на творчій роботі.

Окрім виданих вишипи збірок оповідань та новел (1926), «Порваної дороги» (1926), «Землі дзвонить» (1928), роман «Робітні сили» (1929). У журналах

Українська мова в Познанському університеті

Вчетверте в липні, відчиниться брама Познанського університету перед студентами, що хочуть студіювати українську мову та літературу. З директором русистики, професором Маркунасом розмовляє Богдан Тхір.

— Як можна окреслити, чим є і чим займається ізюміанська україністика?

— Не маємо на нашому університеті лінгвістичної кафедри, але факультет російсько-української філології, закінчили якій, студент отримує диплом магістра русистики та ліченійський диплом україністики.

— Яка основна перевідкола у створенні української філології як окремої кафедри?

— Передусім не маємо відповідної кількості самостійних наукових працівників і єде формальна перевідкола. Робимо заходи, щоб знайшлися для нас штати і побудували спільні відокремлені україністику та русистику. Сьогодні працівники україністики це пан Володимир Василенко (з Харківського університету) та дві пані: Анна Хранок і Лариса Шост.

— Шо можете сказати про своїх студентів?

— У великий більшості є особи, що зовсім не знають української мови і на початку мають проблеми, але це інтенсивна моя і скоро вчиться. Студенти треба-

го курсу вже відносно добре володіють українською мовою і непогано орієнтуються в літературі. Цього року плануємо прийняти на перший курс 20 осіб.

— Які предмети об'язятає студії?

— Крім сучасної української мови, олігової граматики, літератури, тобто це все, що філологу необхідне. В цьому навчальному році введено до програми навчання ряд нефілологічних предметів: піктографії, інформатики, переклад, інформацію про сучасну Україну. Плануємо ввести це т. зв. «цифрову мову». Студенти вивчають також дві західні мови, англійську і німецьку у вимірі 6 годин тижнево.

— З чим складні мистецтво найбільше клопотів?

— Основного проблемою є відсутність фахівців, які були браком дидактичних матеріалів. Не маємо відповідної кількості та якості літератури, підручників, авдо- і відео-записів, матеріалів до практичного навчання мови. Часто викладач користується ксерокопіями, а найчастіше дошкою і крейдою. Але маємо також дослідження. Якраз знаходитьсь в друку

заключаючими певні деталі історично-культурової змісів молодості Романа Шептицького, заявляє про відсутність варгістів того твору. Важним є вельми придатним доловичним опрацювання Б. Закшевського і коментарі, особливо для мені ознайомлених в історичному контексті, роблені внизу сторінки. При тому поміщені в книжці фотографії із Романом та окремо напіркіні роботи додано генеалогічне дерево роду Фредері і Шептицьких надзвичайно образно усвідомлено. На майбутнє, помимо відносно невеликого залучення молодого філологічними предметами, керівництво Інституту планує постійний розвиток україністики.

Однак помимо короткого часу існування познанської україністики, цей осередок має вже конкретні дослідницькі цілі. Д-р Володимир Василенко на днях закінчує працю над підручником до практичного навчання української мови, в якому знайдуться граматичні вправи та фрагменти літератури (для прикладу — чогось пойдінного досі не встигла опрацювати україністика в Україні). В травні студентське наукове коло, очолене Анною Вуйків провело наукову конференцію, магістрю у Никонівці на Чернігівщині, одержав телеграму про раптову смерть Михайла Івченка від зарядження сибірською виразкою.

Михайло Івченко реабілітований посмертно.

Спілки визволення України... 21.02. вручили акт звінувачення, за яким М. Є. йокримується стаття 54...»

Свіденнослужителів, письменників потрапив до числа післудників по сфальсифікованому процесу СВУ, що відбувся в Харкові з 9 березня по 19 квітня 1930 р. Підсудимі по сфальсифікованому процесу письменник «зізнався»: «Я виражав антирадянські ідеї, і в деяких творах є в мене націоналістичні моменти ій ідеї». Погодився також із висновком суду, що післудник було звільнено з-під варти, встановивши проведення антирадянської агітації, зокрема для запровадження ідеї СВУ».

Та навіть за таких умов у вироку суду в справі Спілки визволення України було зазначено: «Вважати присуд Івченкові за умови». Його в числі дев'яти післудників було звільнено з-під варти, встановивши іспитовий термін у три роки.

Але, переживши сильну психотичну депресію, письменник довго не міг повернутися до творчості. Та уязвившись за перо, нічого не міг опублікувати з написаних повістей, кіносценарію, роману, спогадів, подорожніх нотаток. А ще — переклади. Зокрема, улюбленого Райндраната Тагора, з яким листувався в середині 20-ик років.

1934 р. після розстрілу Г. Косинки, Д. Фальківського, О. Возняка, К. Буревія, після арешту Є. Плужника, М. Куліша, В. Підмогильного, В. Поліщука інших письменників, М. Івченко щіль приводом лікування виїхав до Москви, а згоди — на Кавказ. Працював муванням, Михайло Івченко зосереджується в основному на проблемі взаємин людини і природи, пошуку гармонії людської душі і навколоїнного світу.

У вересні 1929 р. письменника було заарештовано. В архіві М. Івченка збереглися нотатки дружини, теж письменниці Людмили Коваленко-Івченко: «Прийшли з трутом по 12 год. 14.09., а пішки, забравши М. С., о 4 год. ранку 15.09. Сидів у бути на Лук'янівці... 17.09. мала з ним перше побачення... 30.09. мала друге побачення, її тогодж таки вечора Крайній сказав мені, що його опубліковані п'еса «Пловіль» та повість «У сонячним колі» (1929). Пірк-імпресоніст за своїм творчим спрямованням, Михайло Івченко зосереджується в основному на проблемі взаємин людини і природи, пошуку гармонії людської душі і навколоїнного світу.

У вересні 1929 р. письменника було заарештовано. В архіві М. Івченка збереглися нотатки дружини, теж письменниці Людмили Коваленко-Івченко: «Прийшли з трутом по 12 год. 14.09., а пішки, забравши М. С., о 4 год. ранку 15.09. Сидів у бути на Лук'янівці... 17.09. мала з ним перше побачення... 30.09. мала друге побачення, її тогодж таки вечора Крайній сказав мені, що його

(Закінчення з 1 сторінки)

яке принесе світлимлюдям і також рядовому читачеві дещо більше незалежної інформації та глибше висвітлити дійсний процес дозрівання Романа до вибору реїтінного обряду своїх предків, зробив також велику послугу для наших того роду біографічних дослідів про Романа Шептицького.

Треба помітити, що цей став біографії Шептицького досі скоріше був трактovanий польського сторінкою з великим сприманством, а нерідко підозрінням, або теж осудженням (Е. Прус, А. Гертх, А. Вільчур та інші).

Беручи до руки книжку Богдана Закшевського зараз не один поляк має нагоду дещо провіріти свою догаду, або теж як українського націоналіста, ворога польського народу, абсолютного церковного чинника.

СЛОВО...

(Закінчення з 1 сторінки)

Молодість і покликання Романа Шептицького описані, окрім польського мовото, на основі його листування зі своєю матір'ю, дуже зрозуміло і чітко з'ясовує, в якій атмосфері рідної хати виростав Роман, проходив через чергові етапи своєї молодості та в яких умовах різнявся на священичу службу українському народові. Авторові монографії належно залежало на тому, і пе можна сказати, у великому відсотку зреалізував. Може бракувати тим в опрацюванні певних елементів, особливо дотошкаючих напряму і тути Романа вже в ранній молодості до духової, національної і матеріальної спадщини своїх предків, але це належить потрактувати як особистий вибір автора.

Те, що в роботі Закшевського немає вилуманих, фальшивих інформацій, засвідчують всі зібрани джерельні інформації. Також деякі фрагменти листувань цитовані «ін експен» французькою мовою, повністю засвідчують автентичність мови Романа і його матері. З професійного боку книжка заступовує на дуже високу оценку. Отже, спосіб вибору особистої мови та її складення в одну логічну цільність та скріплення текстами

Світове листування української шкільної молоді

(УССПУ) розпочала акцію масового листування української шкільної молоді всіх країн світу, ще жити СПУ в усіх країнах світу, які разом з батьками ділей припиняють, щоб листи були написані і вислані вчасно. В цю дію включаються також і не члені УССПУ, яким пля справа рівної дороги.

У програму листування включається:

1. Виміна карточками з образами і описом: звіряток різних країн, метеликів, птахів, дерев, квітів, каменів, красавиць, важких будинків гарної архітектури, пам'ятників, портретів визначних осіб даної країни, поштових марок, історичних подій, малі і інші.
2. Учні можуть писати про свою діяльність у різних шкільних клубах (географів, математиків, мовників, істориків, хористів, мальярів, спортивців і інших).
3. Одна шкільна година в місяць присвячується на писання листів у класах під наглядом учителів. Тему листа приготовляє учень, вчитель або разом.
4. Одна година в місяць присвячується на писання листа влома під наглядом батьків. Тему листа вибирає учень самостійно або при співпраці з батьками, які знають про цю писемність дитина.
5. Листування проходить лише українською мовою.
6. Листи, картини, камені й інші речі учні вкладають в окремі альбоми, які пізніше можна використати для виставок.
7. Цікавіші листи поручаються поміщувати в українських газетах і журналах.
8. Найкращі листувальники будууть нагороджені.

Така діяльність української шкільної молоді розкинено по всьому світу дістить її більшу можливість пізнати себе у різних країнах нашого поселення, пізнати різni краї, злагодити себе звітним знанням, а також виробити у себе любов і принадлежність до української нації, незалежно від місця проживання. Листування її та вклопитися у процес листування. Після відповідної підготовки включимо у світове листування українських дітей, які стратили свою мову. Тому, що в Україні є школи, де навчають іншої (включно з англійською) мовою вже від першого класу аж до одинадцятого. Настілком того всього такий, що діти у вищих класах досить добре володіють чужими мовами і можуть листуватися з українськими дітьми іншою мовою. Головне, що ці діти будуть виробляти у себе почуття, що вони належать до великої української родини і вони не проживали на землі кул. Батьків, які втратили цей великий скарб - свою рідну мову, захочено посплати своїх дітей і внуків до існуючих українських шкіл, а також болдай організовувати відповідні курси.

Українська Світова Спілка Професійних Учителів (УССПУ) заохочує українських батьків і вчителів, розсіяних по широкому світу, підтримати цю дію всіма корисними для будущності українського народу. З підтримкою і своїми добрами ідеями просимо звертатися на таку адресу:

Zywnowij Kvit
804 N, Woodstock Str.,
Philadelphia, Pa., 19130
tel.: (215) 769-0889

На цю адресу просимо також надсилати адреси українських дітей, які бажають б листуватися з українськими дітьми інших країнах. При цьому треба додати такі дані: вік дитини, хлопчик чи дівчинка, найважливіші запідставлення, які предмети вивчає дитина, у якому класі навчається.

Наша мета – всю цю дію проводити в дусі любові до України, рідної мови, культури, у дусі принадлежності до великої української нації, як однієї родини, розкиненої по всьому світу.

Зиновій Квіт, Голова УССПУ,

Філадельфія, США

ДІТИ ЯМ

Ким є Святий Дух

Дорогі Діти! Часто любите огляdatи сенсаційних фільмів про різні страждаття і духи, які у переконанні багатьох заселюють старі запущені кладовища, або живуть у великих замках, фортецях.

Тим часом Господь Бог є духом, хоча нічого спільногого не має з якимсь страховилем, яке так справді не існує, але є лише твором людської яви.

Слово «Дух» у відношенні до Господа Бога означає, що він є таємною силовою всесвіті і неможна його побачити. Бога називаємо Святым Духом. Це значить, що Бог є добрим, повним любові, тому помогає всім людям і бажає ім найбільшого добра. Через свого Святого Духа Бог живе у сердцах людей і наповнює їх своєю святістю і миром. На зовні проявляється це по-різому, так як різні бувають краски та інші відтіни.

Свого Святого Духа Господь Бог послала, як вже знаєте, людям, так як це сталося у Вечерніку з апостолами. Спершу вони були сумні і залякані, дей, які вміють розумно порадити.

Всі ці способності люди дістають від Господа Бога, від Його Духа. Називаємо їх інакше дарами Святого Духа. У катехизму говориться про сім дарів. Число це не означає математичних варіантів. Воно має значення символічне і вказує на правду, що Бог щедро і повністю дас своє благодать кожному, хто гаряче її бажає, широко просить, а пізніше одержаним даром радо ділиться з іншими. Нехай отже «...Дух Ісуса, Дух Любові скріпить Ваші сердця...».

С. Романа СНДМ

Непослушиний хлопчик

Два школярі, Івáсь та Гриньо, пішли одного разу в сад, де стояла також пасіка. Пасічник остерігав обох школярів, щоби не наблизялися до бджіл, бо їх пожаліть.

Цієї осто́рогої услухав лише Гриньо і не пішов. Івáсь не послухав ради старого пасічника і сказав: «Менé бджóли ніколи не жалили, то і тепер не будь», і пішов скóрим кроком між пні. Та лéдвє кілька кроків наперед поступив, аж тут вилітають бджоли з вúликов і ніж на Івася.

Хлопець зразу почав обганятися, але бджоли ще гірше розплотилися і так його пожалили, що пілé лицé запùхло.

Івáсь терпів великий біль і не міг дòвши час показати своїм товаришам. Жáлуваю тепер дуже, що не зважав на осто́рого пасічника і від того часу завжди слухав старших.

Сліпий дідусь

Селом ішов сліпий дідусь, а селом майже пустé булó, бо люди були на пôлі при роботі. На дорóзі бáвилося кілько́ро дітей, а між ними найстáрший Осіп. Іде сліпий дідусь, пàличкою попéред себе стúкає, допевні́ється дорóги. Почув він гóлос дітей на дорóзі.

- Мóї діти - питáє - чи є тут десь кринíя? Слéка велика, шмат дорóги я перейшóв, хочеться мені дуже пити.

- Е тут недалéко кринíя, от за другою хáтою - відповідають діти.

- То ходіть, дідусо - кáже Осіп, беручи його за rúку - сідáйте на камéні перед нашою хáтою, я сам наберу води.

І скóчив до хáти, взяв сive горнýтко, віполнок гарнéнько, набрáв води і приніс дідусеві.

- Нехáй же тебе Бог благословіть, добра дитино, - сказав дідусь - нехáй тебе Ісус Христóс має в своїй опíї! Він-то приказáв і людéй учýв: спáрого напоїти.

Вечір

Усі працювали в поті чола,
Кожний труд, хоч тяжкий чи болісний,
Радо сповняє родина ціла.
А магі вечерю приготовляє,
Її доня, співаючи, допомає.
Нинішній день нам щастливо минув
І дай Господи, щоб завтра також був.

Остап Лавельский

а відтак стали відважними і радісними свідками Христової Євангелії.

Божий Дух, як бачте, може діяти у кожній родині, яка хоче іти за Ісусом. Його сила проявляється на багато різних способів. Часто говорите про когось, що любите його тому, що завжди є радісний, погідний, як весняний ранок. Хтось інший відзначається бальорістю і відвагою. Одного подивляєте за це, по завжди вміє розсудити справедливо спріні справи. Інколи стрічаєте люді, які вміють розумно порадити.

Всі ці способності люди дістають від Господа Бога, від Його Духа. Називаємо їх інакше дарами Святого Духа. У катехизму говориться про сім дарів. Число це не означає математичних варіантів. Воно має значення символічне і вказує на правду, що Бог щедро і повністю дас свою благодать кожному, хто гаряче її бажає, широко просить, а пізніше одержаним даром радо ділиться з іншими. Нехай отже «...Дух Ісуса, Дух Любові скріпить Ваші сердця...».

С. Романа СНДМ

З парохіальних літописів

Пасленк

Багатовікова історія українського народу нерозривно пов'язана з Церквою. Від початку прийняття християнства в Україні поширювався новий світогляд. Споруджуються величаві божі храми, розвивається наука, культура і освіта. Україна стає могутньою державою Європи.

Так було за княжих і козацьких часів. Падіння козацької держави, яка проіснувала до кінця ХVІІІ століть, спричинил головно був її географічним положенням, близьким суспільством диких степових орд, які часто нападали на нашу державу та руйнували її. Найближче ліхі і нещастя принесли Україні зависні сусіди, тобто Польща і Московія, що підступом загарбали її та поневолили на довгі століття.

Після II світової війни,

що тіжко досвідчила ціле людство, згідно з домовленням поміж Сталіном і Польщою, вирішено переселити українців з Польщі в Східну Україну та на північ і захід Польщі. Плані ці були консеквентно і жорстоко реалізовані загарбниками.

Поселені в напівзруйнованих будинках, без відповідного господарського приладдя і матеріальних засобів, українці починають нове, гірке життя. Співменішкианди сусіди-полки від початку наставлени до нас нетримильно. Українці, тероризовані і залякані, в більшості бояться призвати до своєї національності і обряду. Рідною мовою говорять тільки вдома, або з певними знайомими. Не маючи надії на скоро повернення на рідні землі, переселенці відремонтувують знищенні будинки, створюють нові газдства, оріть землю. Свого працьовигісто і економічними досвідами здобувають пошану місцевої влади і...

заздрість польського іслення, яке до праці не дуже горнтеться, хоча з боку влади має повну підтримку у вигляді кредитів, по з часом були анульовані.

Поступова поправа матеріальної ситуації, хоча забезпечує українців від голоду і дас сяк-таке утримання, однак не дає духовного задоволення. Тута за рідним

На фотографії - хор з Варяжа зі своїми вчителями М. Фотуймою, Ю. Цембалистом та дядком М. Гайдуком. Хористи стоять перед Народним дном, засновником і головою якого був отель Гаук, український патріот і відданий пастир свого народу. У цьому Народному дому була українська бібліотека, якою користувалася мешканці села. Бібліотеку вів Петро Хома.

Перебуваючи у народному дому, відвідувалося український дух: національна символіка, портрет Тараса Шевченка, історичні картини, які вібрали бій під Кругами, боротьбу Богдана Хмельницького.

Ця фотографія виконана перед нагірного дерев'яного першого (так називають нашу церкву, бостояла на горі) у 1937 р. під час прошання панства аптекарів з Варяжа. Доля церкви у Варяжі, при якій був цвинтар і дзвіниця з 1611 р., трагічна. Цю напу свяtniю розобрали поляки і спорудили з неї міст.

На зміні в період му ряді, за дітьми, зліва: сестра настоятелька, о. С. Гаук, панство аптекарі Фотуємі, пані Гаукова з дочкою.

селом, хатою, церковою, нестридані бажання взяти участь у рідній службі Божій викликають пекучий біль серця.

3 Божої волі

до кінця 1949 року виходить на волю 22 священиків, в Явожні. Вони починають організовувати перші станиці в місцях поселення українців.

Поміж звільненими священиками знаходиться також о. Іван Яремін, організатор і довголітній парох Пасленка і Ельблонга.

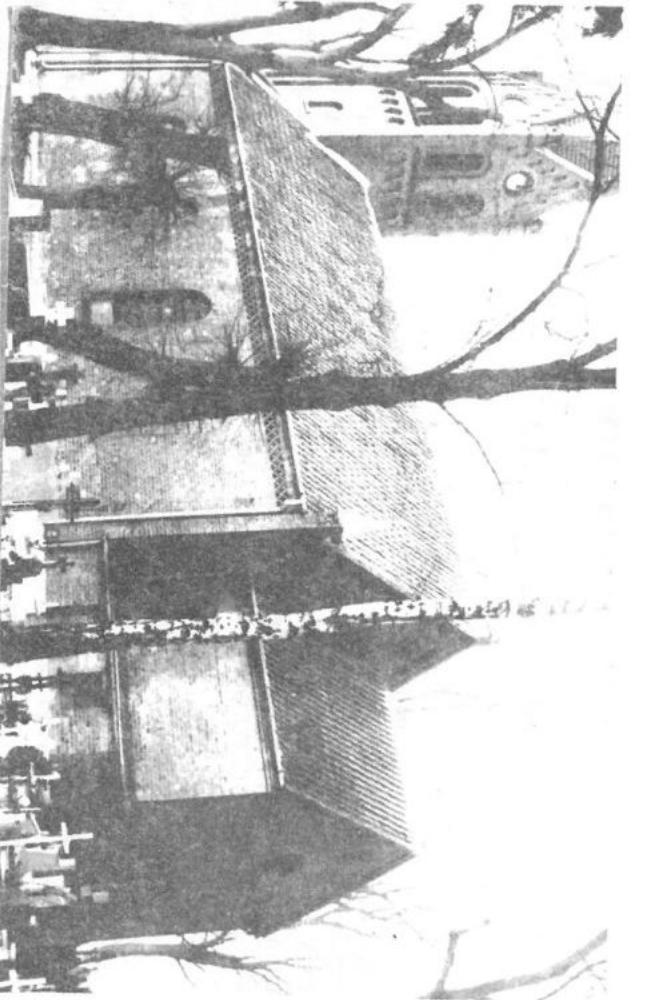
Після звільнення, він спочатку працює як сотрудник у канселіарії св. Миколая в Ельблонзі, а пізніше відправляє богослужіння в костелах і лікарнях.

Події 1956 року, зокрема увільнення Примаса Вінницького, змінюють політику влади відносно релігії. Користуючись нагодою, делегація вірних звертається до римокатолицької ієрархії з проханням про відкриття грекокатолицьких станиць.

7 листопада 1959 р. Примас Польщі дає отцю Яреміну дозвіл на відправи в нашому обряді. У зв'язку з тим ольштинський ординар зробив їзус о. Зайковського, римокатолицького пароха Пасленка придти грекокатоликам порожній тоді храм св. Йосафата та допомогти отцю Яреміну в організації парохії.

З прикрою належить відзначити, що польський парох віднесся до цього негативно, стверджуючи, що не бачить такої потреби, бо «всі українці і так ходять до костелів». Після деяких пояснень грекокатолицька парохія почала постійну діяльність.

Приділенний на першу храм був дуже знищений і вимагав великого ремонту. Не опікуючись відомою допомоги, українці самі забралися за ремонт, в о-

ганізації якого велими заслужився бл. пам'яті дяк Михаїло Яврінський.

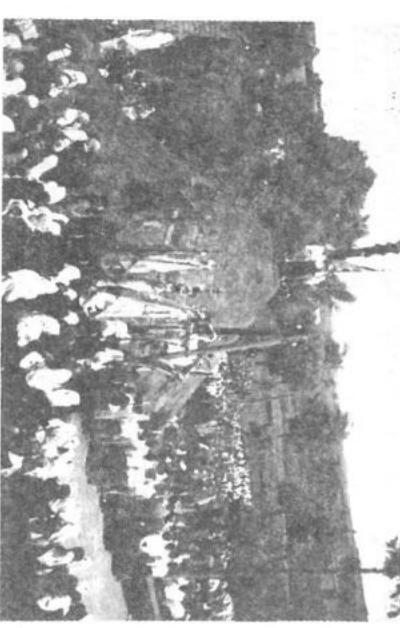
В день 25 березня 1959 року, у великий празник Благоіщення відсвячувано в церкві в Пасленку першу грекокатолицьку Службу Божу і вислухано проповіді Українського мовою.

Деягетом Примаса Польщі від 12 грудня 1980 р. було знесено обов'язок широчного прохання згоди на відправи богослужіння у грекокатолицькому обряді. Сьогодні в нашій парафії важливу працю провадять Сестри Василінки, які навчають дітей релігії у рідному обряді, вони також підготовлюють дітей до Першого Святого Причастя, займаються організуванням річницьких святкувань.

Актуально на підмін парохом є о. декан Андрій Сорока, який докладає багато зусиль в розвиток парафії. Теодозій Романюк

Минуле у фотографії

Варяж

Ця знямка зображує посвячення збірної могили борців за волю України в селі Варяж у 1942 або 1943 рр. Це було дуже торжество посвячення. Богослужіння і Панахиду правив о. С. Гаук. Чудово співав хор.

За польської влади могила була висаджена в повітря, так що з неї не залишилося жодного сліду.

Нині, після проголошення самостійності України, паново висипано могилу, яку вроці посвятив священик у присутності мілканиці Варяжа та околиць, а також депутатів з Сокалія.

З фотоархіву п. Петра Ткачука, Романково

Дещо з боку

Новий Парламент розпочав роботу

(Закінчення з 1 сторінки)

У такій діловій і спокійній обстановці стало можливо знайти багато спільних точок зору на різni проблемах. Створено велику депутатську групу «Центр», чікож недвізнатно визначено принципи майбутньої роботи.

Як сказав голова «Центр» Василь Дурдинець, нова Верховна Рада працюватиме, приймаючи закони послідовно і комплексно. Тобто щоком можливо, що буде подолано головний недолік колишньої Верховної Ради. А саме – безсистемність.

По-друге, у багатьох виступах було задекларовано заклик відмовитися від обговорення багатьох гострих спірних політичних питань, аби не спричинити політичне протистояння в стінах парламенту. Люди, здається, чітко усвідомили наслідки передвиборчої кампанії: і регіоналізацію України за політичними мотивами, і наявність у депутатському корпусі екстремістів як зліва, так і справа. (До реї про екстремістів: троє депутатів, членів УНСО, що прийшли на перше засідання в плямистих військових одностроях, наступного дня відгнули цивільні костюми. Парламент не погодив.)

І, нарешті, В. Дурдинець повідомив, що за час роботи депутатської групи «Центр» кілька провідних економістів країни вступили із зверненням про скликання «круглого столу», який узгодив би різні економічні концепції реформ і народив одну, прийнятту для всіх. Досвід Польщі і Угорщини, де практика «круглих столів» узгодження призвела до мирної передачі влади, до реформування економіки з комуністичної на ринкову, показує, що і в Україні з'явилися паростки визначення економічних приоритетів, які треба буде в стінах парламенту закріпити політично.

А 18 травня відбулися вибори голови Верховної Ради. З-поміж чотирьох кандидатів найбільше шансів мали Василь Дурдинець і лідер Соціалістичної партії України Олександр Мороз. Голосування відбулося спокійно й оперативно. Перемогу здобув О. Мороз. Він набрав 171 голос «за» і 151 «проти». Дурдинець, відповідно 109 і 219. Коментуючи факт обрання Морозом переможцем, можна констатувати, що ешеветр політичного життя нашої країни змішується вільно і що ліві сили в суспільстві мають велику вагу та значну кількість активних працільників. Вірогідно також, що сильні очікували відмови Мороза від боротьби за президентське кресло.

Ще про вибори!

Вибори депутатів до Верховної Ради України відбулися. Центральна Виборча комісія всередині квітня підбila підсумки. Отже, обрано десьматній парламент – наразі до нього увійшло 338 депутатів – кількість достатня до приняття рішень. Решта 112 депутатів, належить вибрати на повторних виборах 224 депутатів, із яких 150 депутатів старої Верховної Ради у історії відбулися демократичні вибори. Це пільворяди численні спостерігачі акредитовані в Україні. Вибори 90-ого року пройшли за великої активності громадян. 27 виборців. Перед віла Галичина – до виборчих дільниць прийшло від 88 до 92 % громадян. У другому туру, що відбулася 10 квітня проголосувало 69,5 %. Новий парламент вперше зібрався 15 травня.

А тепер грохи розумів. Перше, в Україні вперше у історії відбулися демократичні вибори. Це пільворяди численні спостерігачі акредитовані в Україні. Вибори 90-ого року відбувалися ще в «комуністичних» часах. Друге – вибори показали всю недосконалість існуючого закону – простота висування кандидатів створила великих клопоти для виборців і, саме їй привела до голосування у два етапи та до повторних виборів. У виборчі бюллетні були внесені списки з десятика більше кандидатів. В окончаному з округів Києва було встановлено рекорд – 31 кандидат!

Третє – роздратованість напівміністерства, які обробили, а тих, що вміють обійтися. Групи таких демократів хоч і невеликі та скоріше всього будуть досить крикливи.

Четверте – померла горе兹існа комуністична «крупа 239». Чітко вражених «лівих» обрано 118. Це соціалісти, комунисти та Селинська партія. «Червоно-брачкові», як їх окрестили журналісти, святкують перемогу, але треба зважити, що комуністів старого Парламенту пройшло тільки 10. Серед них – «слов'янин» соціаліст Олександр Мороз та видатні комуністи Б

рис Олійник та Валентин Симоненко (останній заявив, що йде в Парламент скасувати те, що дотих часів понад десятки патріотів, що вістоювали державність у коаліції Верховної Ради.

Сходом і заходом (а найбільше комуністів дав Донбас і Одещина), державницька ідея поступово оволодівала українцями: в Києві практично по всіх округах були на перших місцях представники Лемогратичного блоку, такі, як наприклад Константин Морозов, колишній міністр оборони і один з поважніших претендентів на крісло Президента. Навіть представники УНСО балотувалися в Києві і троє з них мали шанси на успіх... Однак, кількість не перейшла в якість – перевищена тактика «відмитування» голосів зробила свою справу – претенденти пішли на повторні вибори.

Парламент – покаже час. Віритися, що буде він перш за все УКРАЇНСЬКИМ!

Українські десантники

(Біла гарячка по-московськи)

Отже, сенсация, 19 квітня «Комсомольська правда» на першій сторінці зробила страшне відкриття: виявляється, в надрах військового відомства України винісся план захоплення Кубані і Дону. Наукові заклади Харкова і Києва трудаються над розробкою зброї масового знищенння. Розробляються способи рекордування пускових шифрів ядерних ракет для перевищення їх на російські об'єкти. Ба, більше – на недавній зустрічі президентів України і США, Білл Кліnton схвалив позицію Києва і обіцяв підтримку... «Комсомольська правда» – солідна газета. Хворобливая маячня в ній не проходить. То що це – чергова провокація, спроба загострити і так непрості стосунки між двома державами? Спроба дослідження реакції... А, знаєте, деколи приємно відчути себе агресором.

Відновлено могилу Андрія Франка

Після тривалих пошукув на Личаківському цвинтарі у Львові (де, до реї, похоронений Іван Франко) вдалося нарешті точно встановити місце поховання найстаршого сина Івана Франка – Андрія. За свідченнями очевидців його поховано «аж в самім куті цвинтаря» і по мотивах його була біля столітнього дуба та кам'яної огорожі. Хоча від 1913 р. минуло багато літ і огорожа стала іншою, однак, працюючи з архівними книгами, вдалося точно встановити номер могили. Згадуваний дуб росте коло неї і донині.

Працівники Львівського літературно-меморіального музею І. Франка відновили і впорядкували могилу і встановили тут хрест з табличкою. Тепер на Личакові знову є могила Андрія Франка...

3 України вислано «ядерного терориста»

3 України вислано Еріка Олафа Естенсона, піддавшого Швеції. Як стало відомо з достовірних джерел, півелізував контактів з відомими спеціалістами з метою вивезення з України складових частин ядерних зарядів.

А далі – сенсация: за даними СБУ (Служба безпеки України) пан Естенсон з допомогою ядерного бомголовки хотів... допомогти Україні! Способ простий, як все генialne. Бомголовки і так вивозяться з напівдільжави в Росію, то чому б не спровадити одну в Швецію? І не будись, а прямо до Стокгольма. А там вже Естенсон монтує заряд на якомусь майдані і дали все вже просто – або викуп, або в Європі на одну столицю менше. Звичайно ж викуп буде заплачено і ті мільйони чи, може, мільярди доларів, Ерік... перекаже Україні (!!!). За неофіційними даними, організації, за заманням якої ймовірно прагнували кінгтливець, не відшукано...

Великобританія запропонувала Україні в безплатне користування своєю антарктичною станцією Фарадей, що на острові Стурнес. У березні українські спеціалісти побували на станції для оцінки її можливостей. Як відомо, Росія навідірвіз відмовляється передати Україні антарктичні станції колишнього Союзу.

4 тим часом

Відповідно до підписаної відповідної угоди, що встановлено на майдані непалеко від будинку, де вперше 125 років тому відбулося засідання цієї організації.

Президент України підписав Указ про відновлення 16 травня цього року розпочалося будівництво мінінці і нового прикордонного переходу між Україною та Польщею «Краківсько – Корчево». Якщо все буде гаразд, перехід стане до ладу вже в 1996 році. З введенням в дію переходу ним користуватимутися штоби майже три тисячі автомобілістів. 3-29 травня почнеться вже наступного року.

На «Південмаш» розробляють і інші види зброя: карабін, ручний кулемет, гранатомет.

* * *

Спеціалісти дніпропетровського «Південмашу» працюють над розробкою української стрілецької зброя. Печато виробування бойового автомата, створюють кількома параметрами досконаліший від свого родича. У разі вдалих виробувань його серійне виробництво почнеться вже наступного року.

На «Південмаш» розробляють і інші види зброя: карабін, ручний кулемет, гранатомет.

* * *

Сліпкер коліпінської Верховної Ради Іван Плюш дав згоду канонізувати на пост Президента України. Колишній Парламент України за чотири роки працював 402 закони і видав 1108 постанов нормативного характеру.

* * *

Сліпкер коліпінської Верховної Ради Іван Плюш дав згоду канонізувати на пост Президента України. Колишній Парламент України за чотири роки працював 402 закони і видав 1108 постанов нормативного характеру.

* * *

Головний Головнокомандуючий Збройних Сил України Леоніл Кравчук видав Указ про переходу військову форму військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань України. Переїзд на нову форму одігу буде здійснено в 1994-1995 рр.

* * *

Завдяки рішучим діям Уряду вдалося різко загальнювати інфляцію. Якщо в грудні минулого року ІРІ становив 91 %, то в березні цього року – близько 5 %. Стабілізувалася ціни на товари і сировину.

За неофіційними даними Україна видобула першу партію власного золота. На даний час розвідано і передбачають на різний стадії готовності 7 родовиць валютного металу.

Відповідно до міжнародних правил, в Україні з 1 липня 1994 р. запроваджується обов'язкова сертифікація продукції. Кожен товар, що іде на експорт, повинен мати документ-сертифікат, который засвідчить його якість, відповідність до певних вимог безпеки і екології.

* * *

За неофіційними даними Україна видобула першу партію власного золота. На даний час розвідано і передбачають на різний стадії готовності 7 родовиць валютного металу.

На черговий курс наявні прийнято, окрім Юніанів, Туреччини, В'єтнаму, Сирії та деяких балканських країн. На жаль число порушників зростає з кожним місяцем. Основна причина «шрозорі» кордонів СНД.

Хмельницький інститут прикордонники затримали 1112 порушників. 78 % з них – громадяни Афганістану, Туреччини, В'єтнаму, Сирії та деяких балканських країн. На жаль численні навчання всіх управління прикордонних військ.

В 15-му річницю від дня загадкової смерті Володимира Івасюка, видатного українського композитора, автора популярної пісні «Червона рута», на Лівівському цвинтарі відбулася перемонія вітанування пам'яті цього лицаря української пісні.

Крім цього 22 травня 1994 р. відбулося відкриття пам'ятного знака в Брюховицькому лісі – на місці, де було знайдене тіло В. Івасюка.

Зібрав та надіслав Ярослав Стажнів, Львів

содаліст Олександр Мороз та видатні комуністи Б

